

ENTRE MARGES

Pseudònim: TID

TAULA

Taula.....	1
Entre marges.....	2
Primers signes.....	12
Temps somort.....	19
Paisatges amagats.....	26

ENTRE MARGES

*Torno, després del temps,
seguint un vell camí no escrit enlloc, perdut
entre dies i nits, marcats per una estranya
voluntat adormida entre cos i esperit.*

O. Xirinacs.

Combina signes màgics que t'ajudin
a recordar les primeres lletres.
Escriu, abans no morin les paraules.

Tenien olor de mar, aquelles tardes,
olor de mar i de fusta humida,
esmunyint-se pels grans finestrals
que eren els nostres ulls d'infants,
fins al pati del darrere,
el pati de la infantesa on jugàvem
amb els vells fantasmes de la por,
apedaçats als pantalons curts
de la postguerra oberta,
colpejats per la pluja i un temps despietat.

D'aquells dies d'infants recordem
uns quants, jugant a salvar-nos,
entre corriols de pàmpols
i vinyes arribant al mar.

En sortir de l'escola, féiem nostres
els carrers, la plaça empedrada,
les roderes dels carros cansats
pel fang, els dies de pluja.

Dibuixàvem paisatges sense alçar el llapis,
esperant que escampés darrere els vidres.

D'aquells dies tractàriem, més tard,
de reviure alguns, d'oblidar d'altres,
dins d'un temps esponjat
que ens vesava de cop al rierol de la vida.

Ens feien callar quan anàvem de visita,
escoltant el plany de les paraules
quan les preguntes,
passant de puntetes per les respostes.
Però no emmudíem per dins.

Només ens calien uns quants silencis
per explicar-nos com passava el temps.

Mentre esperàvem que despertessin els somnis,
anàvem vençant els anys.

Lentament, madurava la fruita dels dies.

Déus amb poder per decidir sobre la vida
i la mort de les joguines,
ens preparàvem sense saber-ho
pels combats que vindrien.

Acròbates del circ de la memòria,
somiàvem amb tresors
amagats a la pista central,
sota la carpa de la mitjanit,
trapezistes intrèpids sense xarxa.

Amb el temps descobrirem
que quasitot podia arribar a ser mentida.
Fins i tot la veritat.

I que el lapse del temps i la seva escomesa
seria la penyora que hauríem d'anar pagant,
de mal o de bon grat.

L'atzar començava a sorprendre'ns.

També jugàvem a amagar-nos,
però tothom ens veia.
I ho sabíem.

Arrapats al batec dels dies,
ens ho empassàvem tot.
Insadollables.

Anàvem subsistint,
i a mida que ho fèiem, recollíem
els fruits de la refeta,
recuperant els estris quotidians.

El temps ens donava la mà
per por que ens segrestés el silenci.

Lladres de paraules,
dúiem el sac ple de mots.

També robàvem antigues promeses.

I records.

I busques de rellotges.

Totes les batalles guanyades als somnis
es perdien en la guerra de l'endemà.

De cop i volta,
un xiulet llunyà ens obligà a pujar
a un tren que no vam veure arribar,
sense temps per acomiadar-nos.

D'aquells dies tan sols resta el rastre dels tebeos
a les golfes dels records, eximits de tota culpa.

I ara que l'esquerda dels records no l'omple el silenci,
ens atrevim a obrir portes, massa temps tancades.

Ara que alliberem les resquícies dels somnis,
i de tant estimar la vida, la fem nostra,
s'acompleixen gairebé tots els presagis.

Ara que la teranyina de la tardor grogueja fulles,
caminem per la dalla del temps,
omplint el buit amb el que resta de la callada nit,
adonant-nos que els dies sempre havien estat així:
Escrits entre marges.

Guardats en calaixos buits.

Com petxines a la platja.

PRIMERS SIGNES

*...car tot és viu
perquè tot és mortal
i el temps és sols
com el secret afany
de qui sense nom navega
i sense lastre.*

Margalida Pons.

Hi ha camins
que no ens han estat vedats
encara,
on l'orbit del temps
teixeix mars a la deriva.

Deies que eren dies quiets, expectants,
creixent des de les veus cap al jardí,
esllavissats al profund de l'estança;
que un vent bru emprendria la tornada,
cansat de feixugues confidències,
arreberat a les parets esquerdades
per on retrunyia el fred,
del principi a la fi de les paraules.

Deies que eren dies ancorats
al secret silenci,
que la darrera transparència
pertanyia als mots,
que el temps, alentit
als carrers de la tardor solitària,
acabaria submergint-te en un mar aliè,
posant límits fins i tot als límits.

Deies que només eren paisatges transparents,
entre arbres nus i fullaraca,
que es balandrejaven les promeses,
barrejant-se amb les llàgrimes,
bressolades per les flames del capvespre;
que escoltaves en silenci, alentint les hores,
acompanyat de l'oblit,
guaitant per un balcó sense barana.

Deies que, cada matí, la memòria,
desada la nit anterior
al calaix dels malendreços,
t'omplia a corre-cuita
la penúltima pàgina en blanc;
que et visitaven els estels, de matinada,
desvetllant-te de sobte.

Que portaves a la pell escrits els límits.

Deies que eres mar,
i ara ja només ets senzill desig d'absències,
lliurat de la recança
de tancar les hores amb clau falsa.

TEMPS SOMORT

*Ara que és tard i en el recer d'hivern
escalfa poc el sol,
en l'horitzó dibuixes, sempre damunt del mar,
la imatge deliciosa d'abundosos oratges.*

Quima Jaume.

El temps espurneja distàncies per les teulades.

És cert que esdevindrà l'hivern,
però encara són blaus els dies ancorats
al límit d'un temps somort a desgrat d'ell mateix,
encara els somnis habiten les paraules,
i no ens fa mal als ulls
l'embolcall d'absència als arbres,
quan el vent xiula a ràfegues
movent llums i ombres,
i creix l'oreig des de la tempesta,
assenyat putxinel·li rebutjant
el combat en el guinyol del mar,
bressolant ones porugues
en cales bronzides per l'epidermis de l'aigua.

Amb l'esclat de la primavera,
tímids ocells de pas conrearan la sorra,
despertarà la pluja d'un vent de llàgrimes,
sense rumb, batent les ales,
furiient llum d'aram esvaint-se
per l'estrip de la tarda.

L'ombra oblíqua de la foscor
restarà callada, invisible,
esperant la darrera resposta,
rebel·lant-se contra el corrent de l'oblit,
esquinçant el vel,
a l'aguait que la llum del matí
faci acte de presència.

El bleix cansat de la tardor plujosa
tornarà a trucar a les portes de l'estiu,
clos el silenci en la mirada sola,
a l'empar del vent de ponent,
dient els noms i els instants
de tots els vents alhora,
reconstruint els discrets
passadissos del temps.

Sense nostàlgia, cap al laberint de la vida.

I vindran altres tardors,
i altres hiverns,
i delicades primaveres,
i el temps apressarà el pas
a mesura que passi,
derribant murs inútils,
navegant mars de silenci,
a despit de les ombres que es perden en la nit.

Caminarem en l'incertesa de dies dòcils,
arrauint-se la tarda en paisatges nus,
inundats de claror.

El temps, naufrag d'ell mateix,
inquieta les hores al batec de les onades,
omplint de tots els colors la tarda insinuada,
gronxant el capvespre en el bressol del crepuscle,
travessant núvols d'aram en el darrer esclat
de la llum arrapada a l'escletxa dels dies.

Tot és record i tot és ara,
en l'aiguabarreig de veus i vents,
de mars lents i vol de gavines plàcides,
cap a l'atzur d'horitzons de vela blanca.

PAISATGES AMAGATS

*La tarda penja somnis a les branques
més altes.*

M.M. i Pol

Descansa encalmat, l'aire,
amb l'innocent enyor
de la tardor madura.

Serà tot un detall el gest de l'ona
esmicolant l'escuma,
cavalcant cortines d'aigua
per tal d'iniciar el nou viatge.

Dibuixarem núvols al dictat del cel
en el full en blanc de la tarda,
restant a soplug del temps,
a recer de la intempèrie.

Se'ns farà molt fàcil
seguir el ritme de la música:
Amb calculada geometria
es gronxaran els silencis al pentagrama.

Hi haurà mars navegables,
tan previsibles
com la taula de les marees,
i remor de gavines abocades
al cau de laberints
on aniuen les paraules que no moren mai.

A voltes, la llum del captard reflectirà
mons petits a recer de tramuntanes,
on rius de silenci presagiaran
instants d'ocults records,
amb la cadència dels mots salvats del naufragi.

El temps, regalimant hores avall,
alentirà el pas,
mancats de pressa els desembres,
per tal que no acabi de caure
el darrer full del calendari,
indultant, a cada pas, la memòria,
fent-nos fàcil el difícil.

Núvols verticals plens d'hores oblidades
planaran cap a la tarda inacabada.
Llocs nous i solitaris, on bategarà el cor
amarat per la pluja
a l'ombra dels sons de la nit.

Firmaments de platges buides
on el temps respirarà
sobre la ferida oberta de la sorra,
on tot serà silenci, quan l'hivern
truqui a les portes de la tardor.

Vindrem de la nit buscant el cercle,
omplint l'espai d'hores furtives,
i tota petja de dolor esdevindrà llum.

Obrirem les mans,
plenes a vessar de l'origen,
i res no serà en va,
ni cap instant etern s'esborrarà.
Ni cap crepuscle.

Desvetllarem els instants de les ítaques,
els rius que no navegarem,
i ens preguntarem si així havia de ser la vida:
Rius sense mar, com la mort,
tardes de diumenge amb la taula parada.

Barrejarem temps, mots i records
amb la veu urgent de les marees,
quan la cadència de les ones
s'escoli de puntetes per la tarda,
deixant enrera els jardins
despullats de la tardor,
per camins perduts
en boscos de laberints de petjades.
Camins on la boira vestirà de glaç
els arbres de l'hivern.
Camins on farà mirall la mar
en desfer-se l'onada.
Camins en trànsit cap als propers freds.

Cada tarda,
cada flor,
cada petjada,
tindran la seva veu
i el seu dia,
i seran llum,
i oblit,
i illa,
en l'ordre contingut de les coses,
atrets per la gatzara
d'enllà el jardí del temps
on naufragarà la mort.

Amb rius de salobre als ulls,
lliurarem la paraula caiguda
al somni profund de l'aigua,
plena a vessar de paisatges amagats